

Μετεκλογικό κείμενο της Α.Κ. Αθήνας: ή Αντίσταση ή «Αντιπολίτευση» Όλα τα επίδικα με όρους Αντίστασης & Δημιουργίας. Καμιά εκτροπή κινηματικής δράσης σε κοινοβουλευτική.

Ο πόλος που αλλάζει την κοινωνία προς την ελευθερία είναι τα κινήματα με την πολύμορφη και πολυεπίπεδη δράση τους. Είναι οι αγώνες των κινημάτων που επανυφαίνουν τις κοινωνικές σχέσεις σε ριζοσπαστική κατεύθυνση, αλλάζουν τους συσχετισμούς δύναμης με την κυρίαρχη εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου και αντανakλούν κοινωνικές κατακτήσεις στους κρατικούς θεσμούς.

Η ολοκλήρωση του κύκλου των κινημάτων των ετών 2008-2013 οδήγησε σε μια στροφή της κοινωνίας ξανά προς τους θεσμούς της κρατικής αντιπροσώπευσης. Ακόμη και αυτή η άμπωτη των κινημάτων ήταν όμως αρκετή για να εκλέξει κυβέρνηση της Αριστεράς.

Με τις εκλογές του Μαΐου του 2023 ολοκληρώνεται μία περίοδος ύφεσης των κινημάτων και ταυτόχρονα ξεκινά μία περίοδος κρίσης των θεσμών αντιπροσώπευσης, βαθύτερης όμως από κάθε άλλη φορά. Στη νέα αυτή περίοδο είναι στο χέρι μας να οικοδομήσουμε τα κινήματα με τα οποία θα περάσουμε στην επίθεση. Απαραίτητος όρος γι' αυτό είναι η αντίσταση στη βάση της κοινωνίας κόντρα σε κάθε μορφής αντιπροσώπευση. Είναι όμως και η κοινωνική δημιουργία με την επανασυσπείρωση της κοινωνίας σε κοινοτικές δομές και σχέσεις που θα συγκροτούν τη ζωή πέρα από τον κόσμο του κράτους και του κεφαλαίου και θα θέτουν απειλητικά ζήτημα

επανάστασης απέναντι στην κυρίαρχη εξουσία.

Σε συνθήκες ρεαλισμού της κυριαρχίας του Κεφαλαίου...

«Στις εκλογές που έπονται δεν υπάρχει κανένα στοιχείο πολιτικής και κομματικής αντιπαράθεσης, παρά μόνο αυτή για τη νομή της κυβερνητικής εξουσίας ξεμαγεμένη από κάθε μικρή ή μεγάλη υπόσχεση/αυταπάτη»

Λόγια σαν αυτά γράφαμε στην «προεκλογική» μας ανακοίνωση και πράγματι τα όρια αντιπαράθεσης μεταξύ των κομμάτων ήταν δυσδιάκριτα μιας και η επιλογή του «νικητή» ήταν προαποφασισμένη από το σύστημα, αλλά και από την ευρεία λαϊκή συναίνεση που αυτό επέτυχε με συγκεκριμένους τρόπους, μετατρέποντας το κράτος χωροφύλακα σε κράτος κατασκευής συναίνεσης μέσω των ΜΜΕ και κράτος πελατειακού τύπου φροντίδας για τους υπηκόους του.

Η απόδραση της πολιτικής των κυβερνήσεων και η υποκατάστασή της από την κυβερνησιμότητα και την διαχειρισιμότητα της πολιτικής του κεφαλαίου, δημιουργούν ένα περιβάλλον ενός μονόδρομου κυβερνητικής τακτικής και μια πορεία προς έναν δημοκρατικό «ολοκληρωτισμό». Το περιβάλλον αυτό συνιστά ωστόσο και κατάληξη της ολοκλήρωσης της θεσμοποίησης του κόσμου του κεφαλαίου μέσω του κράτους σε κάθε πτυχή της ζωής και της κρατικής καταστολής κάθε εναλλακτικής ως αντίθετης με την -καπιταλιστική φυσικά- ανάπτυξη στην οποία ομνύουν όλες οι δυνάμεις της αντιπροσώπευσης.

Ωστόσο τα εκλογικά αποτελέσματα εκφράζουν, αποτυπώνουν και νομιμοποιούν τελικά το είδος και τον χαρακτήρα της κυριαρχίας απέναντι στην κοινωνία και από αυτή την άποψη δεν μας αφήνουν αδιάφορους για την στρατηγική και τακτική της αντίστασης.

Ο μεγάλος ηττημένος των εκλογών ήταν χωρίς καμιά αμφιβολία η Αριστερά και ιδιαίτερα ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α, ο οποίος εξάντλησε και εξαντλήθηκε σε μια γλώσσα και ένα λόγο έξω από τον ρυθμό της εποχής και μιας κριτικής σε ένα υπάρχον που δεν υπήρχε. Αυτή η ήττα ξεκινάει από το 2015 και ολοκληρώθηκε οριστικά στις

τελευταίες εκλογές και η οποία ήττα είναι στρατηγικής σημασίας για την αριστερή αντιπροσώπευση.

Το **συμπέρασμα** όμως που αφορά όλους εμάς είναι ότι σε έναν κόσμο κυριαρχίας της εξατομίκευσης, της διάλυσης κάθε δεσμού και επικράτησης του ρεαλισμού ως χυδαιότητας, τα καταφύγια παλαιών αφηγημάτων, γενικεύσεων, και λαϊκισμών είναι απολύτως αναποτελεσματικά. Αυτή η συγκεκριμένη κοινωνική διαφοροποίηση επέτρεψε στην κοινοβουλευτική Δεξιά, όχι απλά μια εκλογική νίκη, αλλά και μια ιδεολογική και πολιτική ηγεμονία που δεν είναι άλλη από την ψυχρή και ορθολογική διαχείριση του ρεαλισμού της κυριαρχίας του κεφαλαίου.

Αυτός ο καπιταλιστικός ρεαλισμός έφερε και κάποια απόνερα που δεν μπορούν να μας αφήσουν αδιάφορους. Αντιθέτως.

...και της ακροδεξιάς στροφής

Εκτός, ή μάλλον διαμέσου της ακροδεξιάς στροφής στο δημόσιο λόγο αποτυπώνεται μια δεξιά στροφή στο πολιτικό σύστημα παγκοσμίως και ιδίως στην Ευρώπη. **Το μέγεθος της ακροδεξιάς στροφής πάντως μπορεί να αποτυπωθεί και με τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα.** Πέρα από την ισχυροποίηση της ΝΔ, η οποία στην διακυβέρνησή της υιοθέτησε ακροδεξιά δόγματα και τα μετουσίωσε σε υπεύθυνη και σοβαρή κρατική πολιτική, μορφώματα σαν το κόμμα του Βελόπουλου, το κόμμα ΝΙΚΗ, το κόμμα Σπαρτιάτες, που στήριξε ο Κασιδιάρης μέσα από τη φυλακή, και άλλες ακροδεξιές παρατάξεις πήραν πολύ μεγαλύτερα ποσοστά.

Είναι γνωστό -αν εξαιρέσουμε τα συλλαλητήρια για το Μακεδονικό- πως οι φασίστες δεν καταφέρνουν να οργανώσουν και να στήσουν κάτι στον δημόσιο χώρο και στον δρόμο. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στην απουσία της Χ.Α, αλλά και στο γεγονός πως ο λόγος και τα νοήματα που παράγουν δεν μπορούν να σταθούν εκεί. Κάτι τέτοιο επ' ουδενί δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να είμαστε σε ετοιμότητα. Ωστόσο, μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κερδίζουν κόσμο και παρότι δεν τον οργανώνουν, τον αποβλακώνουν, τον ποτίζουν συνεχώς δηλητήριο και τον

διαμορφώνουν ως τον χρήσιμο ηλίθιο που μπορούν να χρησιμοποιήσουν όποτε αποφασίσουν να εξέλθουν στον δημόσιο χώρο.

Σε αντίθεση με τον ανθρωπότυπο της Χ.Α, το κοινό των νεοφασιστών δεν είναι ούτε ακτιβίστικο ούτε οργανωμένο, σαφώς και δεν είναι λιγότερο επικίνδυνο, καθώς διαμορφώνει ψυχοσύνθεση αντισυστημικότητας και σε μέλλουσες κοινωνικές εκρήξεις, σε επόμενες κρίσεις του συστήματος, ο δρόμος τους περιμένει.

...είναι η ώρα της επανασύνταξης με τον κόσμο του αγώνα

Η νίκη της Νέας Δημοκρατίας, όπως και η ήττα του ΣΥ.ΡΙΖ.Α, συνιστούν απότοκο της πλέον αναπόδραστης και ανεπίστρεπτης κρίσης των αντιπροσωπευτικών θεσμών. Μπορεί μια τέτοια βαθιά κρίση να εκφράστηκε με το ποσοστό-ρεκόρ της αποχής, το οποίο από εδώ και πέρα μόνο θα διευρύνεται. Συνιστά όμως αποτέλεσμα των διεργασιών που λαμβάνουν χώρα στη βάση της κοινωνίας και με βάση τις οποίες τεράστιες κοινωνικές ομάδες σε όλες τις ηλικίες κάτω των 40 ετών αποστοιχίζονται πλέον τελειωτικά και χωρίς επιστροφή από την αντιπροσωπευτική πολιτική. Η αποστοίχιση αυτή δεν συνεπάγεται την επιστροφή των μαζών στους κοινωνικούς αγώνες. Η κοινωνία έχει αλλάξει άρδην από τον προηγούμενο κύκλο μετωπικής σύγκρουσης με το καθεστώς.

Παρ' όλες τις φωτεινές εκλάμψεις τους, όπως η υποδοχή των προσφύγων το 2015, του κοινωνικού τείχους κατά της Χρυσής Αυγής το 2020 και των επιμέρους φοιτητικών, εργατικών και οικολογικών αγώνων, σε όλη αυτή τη δεκαετία τα κινήματα κατέγραψαν μία αδυναμία διάχυσης σε όλη την κοινωνία, που θα τα καθιστούσε ξανά επικίνδυνα για την κυρίαρχη εξουσία. Παρόλα αυτά, διατήρησαν σε μεγάλο βαθμό τις δομές κυκλοφορίας της δύναμής τους, που αποτελούν τη βάση για να επανακτήσουν γρήγορα το χαμένο έδαφος στον δημόσιο χώρο.

Οι αγώνες μας οφείλουν να ξεδιπλωθούν ταυτόχρονα σε τρεις ομόκεντρους πολιτικούς κύκλους: (α) επανασυσπείρωση και

ανασυγκρότηση των οργανώσεών μας σε προσαρμογή με τις νέες κοινωνικές συνθήκες, (β) ανασυγκρότηση του κινήματος με επίκεντρο την δικτύωση γύρω από ένα μεταβατικό πολιτικό πλαίσιο για την ανατροπή, και (γ) προετοιμασία για την μετατροπή των επερχόμενων εξεγέρσεων σε επαναστατική απειλή για την κυριαρχία.

Μετά τις εκλογές και την επανανομιμοποίηση της κυβερνητικής εξουσίας ο κυρίαρχος θα προσπαθήσει να διευρύνει της εξουσία του περιορίζοντας τον δημόσιο χώρο να καταστείλει και να ελέγξει κάθε αντίσταση, να υπηρετήσει την κερδοσκοπία λεηλατώντας την εργασία, το περιβάλλον, την ενέργεια εξατομικεύοντας και τεμαχίζοντας την ίδια τη ζωή. Έχοντας η κυβέρνηση στα χέρια της ένα διεφθαρμένο κράτος και μια μαφιόζικη ΕΥΠ δίπλα στις αστυνομικές δυνάμεις, θα προσπαθήσει να επιβάλλει νέες προταγές.

Με τις παρούσες συνθήκες κυριαρχίας ανοίγεται μπροστά μας ένας δρόμος αγώνα και ευθυνών για τα βασικά επίδικα που αυτή τη φορά οφείλουμε να τα προσεγγίσουμε με όρους Αντίστασης και με αυτό τον τρόπο να κάνουμε την είσοδό μας στην επερχόμενη εξέγερση.

–Δεν ξεχνάμε και δεν συγχωρούμε τα κρατικά εγκλήματα στα Τέμπη και στην Πύλο.

–Φράχτης του Έβρου: Ένα τείχος όπου διευρύνει τον υγρό τάφο του Αιγαίου για κάθε κατατρεγμένο και αποκλεισμένο αυτού του κόσμου. Αυτά τα 140.000 μέτρα λεπιδοφόρου συρματοπλέγματος, που Αριστερά και Δεξιά συναγωνίζονται να επεκτείνουν, είναι υπεύθυνα για το ναυάγιο της Πύλου.

–Εξορύξεις: Ενώ η El Dorado συνεχίζει την καταστροφή στις Σκουριές με την άδεια της προηγούμενης κυβέρνησης και η προετοιμάζεται η λεηλασία της Ηπείρου, η μεγάλη ιδέα της γενίκευσης των εξορύξεων βρίσκει σε πλήρη συμφωνία την πλειοψηφία των κομμάτων από Αριστερά-Δεξιά .

–Ενεργειακό-Ακρίβεια: Το μόνο που μένει στους επίδοξους

κυβερνητικούς είναι η διαχείριση της ενέργειας και της ακρίβειας και η τροφοδότηση των αποθηκευτικών χώρων των κερδοσκόπων με περισσότερη ενέργεια και κέρδη.

–**Εργασιακό:** Φρόντισαν με ιδιαίτερο ζήλο να εκτοπίσουν την Εργασία από κάθε παραγωγική δραστηριότητα, να την τεμαχίσουν-ελαστικοποιήσουν, να την μερικοποιήσουν και να την παραδώσουν στο εφοδιαστικό κεφάλαιο. Αυτή την Εργασία και με αυτούς τους όρους καλούνται να διαχειριστούν τα κυβερνητικά κόμματα.

–**Ανάπτυξη.** Επενδύσεις και ιδιωτικοποιήσεις συγκροτούν την μοναδική προοπτική για όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα αφού έχουν ήδη φροντίσει να εντάξουν στο ΤΑΙΠΕΔ ότι είναι δυνατό να πουληθεί.

–**Καταστολή.** Η παρούσα κυβέρνηση ολοκλήρωσε ό,τι η προηγούμενη είχε αρχίσει σε επίπεδο καταλήψεων, διωγμών και κρατικής τρομοκρατίας και είναι έτοιμοι για νέα δολοφονική εξόρμηση σε μετανάστ(ρι)ες, ανέργους/ες, αλλά και ενάντια στη νεολαία.

Αυτό, όμως, που σιγοβράζει είναι αυτό που θα κληθούν σύντομα οι κυβερνητικοί να αντιμετωπίσουν. Η νεολαία έχει αηδιάσει βλέποντας το τείχος του αποκλεισμού μπροστά της. Οι κατώτερες τάξεις δεν έχουν άλλα περιθώρια επιβίωσης, αλλά και η κοινωνία γενικότερα βρίσκεται μια στιγμή πριν από την μεγάλη αποσυμπίεση. Τα σύγχρονα κινήματα διεκδικούν τον δημόσιο χώρο πέρα από κόμματα, συνδικάτα και παραδοσιακές δομές διαπραγμάτευσης και εμείς δε μπορούμε παρά να συντασσόμαστε με αυτή την προοπτική για ένα ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό έδαφος πέρα από τις εκλογές.

Δημοκρατία δεν υπάρχει. Αλλαγές σε κοινοβουλευτικό επίπεδο δεν μπορούν να γίνουν. Οι αυταπάτες τελειώνουν. Για όσους θέλουν να αλλάξουν τα πράγματα, η επανάσταση εναντίον του υπάρχοντος κοινωνικού καθεστώτος είναι εφικτή. Ας προετοιμαστούμε για όλα συμμετέχοντας στον σύγχρονο αντιεξουσιαστικό αγώνα με συγκεκριμένες προτάσεις, πολιτικά προτάγματα, σχέσεις και δομές.

Ήδη, οι σύγχρονες εξεγέρσεις έχουν κάνει την εμφάνισή τους και σύντομα θα κληθούμε να απαντήσουμε αν και πως θα συμμετέχουμε σε αυτό που κοινωνική πλειοψηφία θα διεκδικήσει.

- Ούτε αναθέσεις ούτε υποταγή
- Να πάρουμε στα χέρια μας την ίδια τη ζωή
- Με την Άμεση Δημοκρατία για την Κοινωνική Αντιεξουσία

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας